

На Херсонщині загинув тернополянин Карпюк Олексій

05 жовтня 2022

Трагічну звістку отримали сьогодні, 5 жовтня, мешканці Тернопільської ОТГ.

Про чергову втрату на фронті написав міський голова Тернополя Сергій Надал.

"Важко писати про такі сумні новини. На Херсонщині загинув тернополянин Карпюк Олексій Олександрович, який захищав Україну від російських окупантів. Співчуваємо рідним. Вічна пам'ять Герою!", - відзначив Сергій Надал.

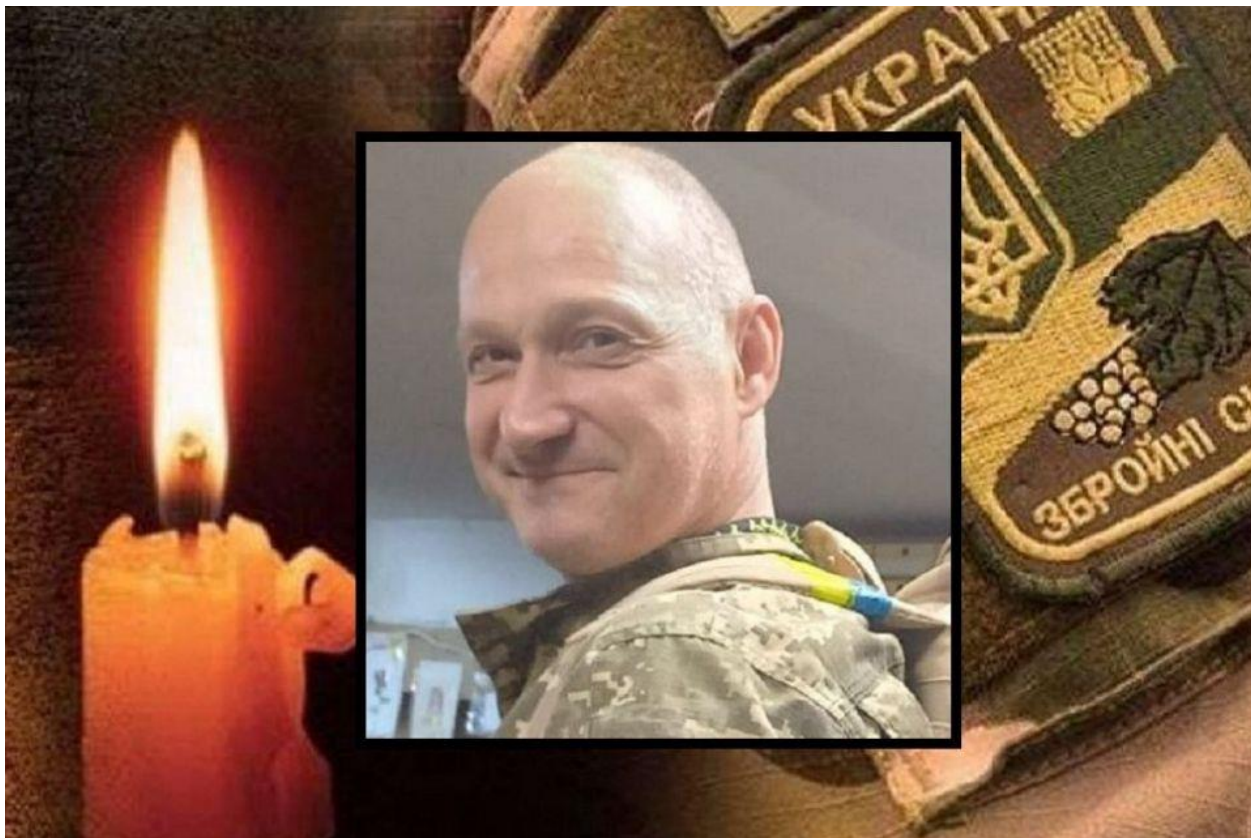
Співчуваємо рідним та близьким загиблого.

Вічна пам'ять Герою...

<https://ternopoliany.te.ua/zhittya/74587-na-khersonshchyni-zahynuv-ternopolianyn-karpiuk-oleksii>

У червні народився внук, якого так і не встиг побачити... Прощаються з Олексієм Карпюком

- 8 жовтня 2022 р.

Старший лейтенант загинув 3 жовтня на Херсонщині. Поповнив Небесний легіон і пішов до побратимів. Він був у Часовому Яру, коли там сталась трагедія. Тоді загинули дев'ятеро бійців із його взводу, а Олексію дивом вдалось врятуватися...

— Важко писати про такі сумні новини. На Херсонщині загинув тернополянин Карпюк Олексій Олександрович, який захищав Україну від російських окупантів, — гірку звістку повідомив міський голова Тернополя Сергій Надал. — Співчуваємо рідним. Вічна пам'ять Герою!

Це була надзвичайна Людина

Карпюк Олексій Олександрович народився 5 вересня 1967 р. на Вінничині. Коли Олексієві виповнився рік, родина переїхала до Збаража. Старший лейтенант був мобілізований на початку повномасштабного вторгнення росії в Україну, і 25 лютого вже був на посту у лавах ЗСУ. Був командиром взводу роти охорони Тернопільського ТЦК та СП. В червні 2022-го переміщений до 24 бригади. Коли трапилась трагедія у Часовому Яру, Олексій був там. Тоді загинули дев'ятеро побратимів з його взводу, а Олексій

дивом вцілів. 3 жовтня Олексій Карпюк загинув в боях за Херсонщину, в районі населеного пункту Сухий став.

— Це була надзвичайна людина, про нього сміливо можна казати — з великої літери Людина, — поділились побратими. — Ще говорили з ним не так давно, вітали з ювілеєм — йому на початку вересня 55 років виповнилось. Що там говорити — це біда. Величезна трагедія. Таких як Олександрович — одиниці. Надійний, щирий, відповідальний до дрібничок. Дуже класний чоловік. Молодець. Завжди на позитиві. Порядний і добросовісний. Біда в нас...

У Героя залишились батько Олександр Олександрович та мати Ельміра Михайлівна — вони досі проживають у Збаражі. Оплакують брата двоє сестер — Ніна і Тамара. Овдовіла дружина Лариса. Втратила батька донька Мар'яна і син Роман. Син вже встиг подарувати батькові двох онучат. Старшому онучку вже 5 рочоків. Молодший народився 29 червня, і дідусь бачив його лишень на фото...

«Висока ціна контрнаступу... Світла пам'ять воїну», — написала **Наталка Андрушко**. «Він наш Герой, який ввійде в книгу пам'яті полеглим на Херсонщині», — додає **Natalia_Tomenko**.

Він був таким, що обійняв би весь світ...

Світлана Гладун знайома з Олексієм вже 20 років. Жінка не може прийти до тями від звістки, що її доброго товариша вже немає серед живих. Для Олексія, здавалося, не існувало того, що здійснити чи реалізувати неможливо. А ще він був таким, що обійняв би весь світ...

— Чудова , прекрасна Людина... Сум? Біль? Ці слова не зможуть передати весь біль, який зараз відчувають всі, кому пощастило в житті бути поруч з Олексієм, — пані Світлана плаче і не може стриматись. — От запитайте у всіх, хто його знав. Чи знайдеться хоч одна людина, якій він би відмовив. Чи когось образив. Немає таких. І таких як Олексій більше немає...

Олексій проживав із дружиною в однокімнатній квартирі на «Дружбі» і останнім часом мріяв про власний будиночок за містом. Як сам жартував, зробив би для родини там оазис, аби старість зустріти, внуків бавити. А те, що це йому вдалося б, не сумнівався ніхто. Бо був майстром, про яких кажуть «золоті руки».

У нього була можливість виїхати в Канаду. Він думав не надто довго. А потім видав: «Та ні, я тут буду. Я люблю Україну...»

Мав золоті руки

— Це така життєдайна людина, що чимало людей дивувались, коли дізнались, що він служить, — поділилась Світлана Гладун. — Ми познайомились із ним 20 років тому. Він за освітою сам агроном, але змінив фах і був майстром з ремонту. Це золоті руки! Такого не було, щоб він не міг чи не вмів щось зробити – чи житло, чи фірма, чи перукарня. І хто не був його клієнтом — завжди повертались до нього знову й знову. Про таких як він кажуть, що талановита людина талановита у всьому.

Вони розмовляли востаннє телефоном, коли Світлана вітала Олексія з ювілеєм. Говорили про все на світі, як добрі друзяки. Ділились величезною радістю у родинях та обговорювали онучат — у Світлани не так давно народилась онучка, Олексій влітку став двічі дідусем. Тому коли побачила повідомлення, що Олексій загинув, Світлана подумала, що це його однофамілець. Не могла повірити, що це він...

— Ми ще тоді жартували, я йому казала, треба в мене вдома коридор поправити, потрібен ремонт, а він мене запевняв, що після перемоги все зробимо, обов'язково, — пригадує пані Світлана і знову гірко плаче. — Він ніколи не був багатослівним, але водночас був толерантним, виваженим і відповідальним. Поважав свою дружину, був добрим батьком для дітей та люблячим дідусем для онучат, які для нього були всім... І тепер нашого Олексія немає...

Редакція висловлює щирі співчуття батькам, дружині, синові й доньці, сестрам, родині, землякам, побратимам та всім, хто втратив дорогу людину. Вічна пам'ять, шана і слава тобі, Герою...

<https://te.20minut.ua/Podii/u-chervni-narodivsyia-vnuk-yakogo-tak-i-ne-vstig-pobachiti-proschayutsy-11686081.html>